

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Vyhlídalové a soudkyň JUDr. Radky Panáčkové a JUDr. Heleny Krejčí ve věci

žalobce: **Ing. Lee Louda**
Vodičkova 41, 110 00 Praha 1
jako **insolvenční správce dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s.**,
IČO: 26863154
sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná
zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem
sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

proti

žalované: **Česká průmyslová zdravotní pojišťovna**, IČO: 47672234
sídlem Jeremenkova 161/11, Vítkovice, 703 00 Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Blaško, LL.M.
sídlem Olbrachtova 1334/27, 710 00 Ostrava

o odpůřčí žalobě

vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 32 ICm 2342/2017 jako incidenční spor v insolvenční věci dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, sídlem Stonavská 2179, Doly, 735 06 Karviná, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016

o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016)

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016) se ve výroku I. **mění** tak, že se **určuje**, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 164.671 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, č. ú. 1727047349/0800 na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300 je vůči věřitelům dlužnice **neúčinné**; žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice částku 164.671 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016) se ve výroku II. **mění** tak, že se **určuje**, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 156.983 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, č. ú. 1686578329/0800 na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300 je vůči věřitelům dlužnice **neúčinné**; žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice částku 156.983 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016) se ve výroku III. **mění** tak, že se **určuje**, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 54.417 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, č. ú. 5647022/0800 na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300 je vůči věřitelům dlužnice **neúčinné**; žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice částku 54.417 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016) se ve výroku IV. **mění** tak, že se **určuje**, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 43.572 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, č. ú. 1650748349/0800 na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300 je vůči věřitelům dlužnice **neúčinné**; žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice částku 43.572 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016) se ve výroku V. **mění** tak, že se **určuje**, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 68.302 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300 je vůči věřitelům dlužnice **neúčinné**; žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice částku 68.302 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VI. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016) se ve výroku VI. **mění** tak, že se **určuje**, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 14.986 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, č. ú. 1641387369/0800 na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300 je vůči věřitelům dlužnice **neúčinné**; žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice částku 14.986 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VII. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2018 č. j. 32 ICm 2342/2017-44 (KSOS 25 INS 10525/2016) se ve výroku VII. **mění** tak, že se **určuje**, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 152.791 Kč dne 19. 5. 2016 z bankovního účtu dlužnice Správa pohledávek OKD, a. s., IČO: 26863154, č. ú. 1720679319/0800 na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300 je vůči věřitelům dlužnice **neúčinné**; žalovaná je povinna zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužnice částku 152.791 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VIII. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 24.120,90 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

IX. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 9.063,10 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

X. Žalovaná je povinna zaplatit soudní poplatek za řízení před soudem prvního stupně ve výši 2.000 Kč a za odvolací řízení ve výši 2.000 Kč na účet Krajského soudu v Ostravě, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Ostravě rozsudkem, označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí, zamítl návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitých plnění ve výši 164.671 Kč, 156.983 Kč, 54.417 Kč, 43.572 Kč, 68.302 Kč, 14.986 Kč a 152.791 Kč z bankovních účtů dlužnice (ve výrocích rozsudku blíže specifikovaných) na účet žalované č. ú. 000000-0000508090/0300, jsou vůči věřitelům dlužnice neúčinné, a žalované uložil povinnost vydat tato plnění do majetkové podstaty dlužnice (výroky I. až VII.), a rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalované náklady řízení ve výši 12.342 Kč k rukám advokáta žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok VIII.).
2. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že dne 3. 5. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení ve věci dlužnice, usnesením ze dne 9. 5. 2016 č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A-19 byl zjištěn úpadek dlužnice a insolvenčním správcem byl ustanoven žalobce, usnesením ze dne 12. 8. 2016 č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B-181 pak bylo potvrzeno usnesení schůze věřitelů, kterým byla povolena reorganizace dlužnice. Odpůrčí žaloba byla soudu doručena dne 9. 5. 2017, insolvenční řízení dlužnice dosud trvá a úpadek dlužnice je řešen reorganizací. Po zahájení insolvenčního řízení dlužnice dne 19. 5. 2016 uhradila jakožto

pojistné zdravotního pojištění za své zaměstnance za období měsíce dubna 2016 částky ve výši 164.671 Kč, 156.983 Kč, 54.417 Kč, 43.572 Kč, 68.302 Kč, 14.986 Kč a 152.791 Kč, jež byly tohoto dne převedeny z blíže označených účtů dlužnice na blíže specifikovaný bankovní účet žalované; celkem tak dlužnice převedla na účet žalované částku ve výši 655.722 Kč. Tato částka představuje 4,5 % z vyměřovacího základu a jedná se o pojistné, které je povinen hradit zaměstnanec a zaměstnavatel toto pojistné odvádí pojišťovně srážkou z hrubé mzdy zaměstnance, zaměstnancům byly za období měsíce dubna 2016 mzdy vyplaceny. Soud prvního stupně především uzavřel, že žaloba byla podána insolvenčním správcem dlužnice jako osobou k tomu oprávněnou ve lhůtě jednoho roku od zjištění úpadku dlužnice, tedy včas, v souladu s ustanovením § 239 odst. 1, věta první a odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „IZ“). Dále uvedl, že předpokladem pro případné určení neúčinnosti právních úkonů dlužnice je skutečnost, že právní úkony jsou platné. Platnost právních úkonů dlužnice, jež představují odvod pojistného na účet žalované dne 19. 5. 2016, pak soud posoudil podle (příslušných) ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a dospěl k závěru, že jde o platné právní úkony. Pokud se týká posouzení tvrzené neúčinnosti těchto právních úkonů (plateb), soud prvního stupně vyložil, že povinnost platit pojistné veřejného zdravotního pojištění vzniká ze zákona - zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZP“), který v ustanovení § 4 rozděluje plátce pojistného do několika skupin. Jsou jimi pojištěnci, které představují podle ustanovení § 5 odst. 1 ZVZP zaměstnanci, dalšími plátcí jsou zaměstnavatelé a stát. Všichni plátcí jsou povinni podle ustanovení § 8 ZVZP platit pojistné zdravotní pojišťovně, u které je pojištěnec pojištěn. Tato povinnost vzniká pojištěnci (zaměstnanci) a zaměstnavateli tohoto zaměstnance dnem nástupu zaměstnance do zaměstnání. Pojistné hradí za zaměstnance z jedné třetiny zaměstnanec a ze dvou třetin zaměstnavatel, přičemž celková výše pojistného činí 13,5 % z vyměřovacího základu za rozhodné období podle § 2 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „ZPVZP“). Podle § 5 odst. 1 ZPVZP zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance, a současně odvádí část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho hrubé mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance. Zaměstnavatel tak odvádí část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z hrubé mzdy zaměstnance ve výši 4,5 %, představující jednu třetinu z vyměřovacího základu. Podle soudu z uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že zákon o veřejném zdravotním pojištění a zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění rozlišují, kdo má povinnost hradit pojistné, z jakých konkrétních finančních prostředků je pojistné hrazeno a kdo pojistné zdravotní pojišťovně odvádí. Povinnost hradit pojistné má zaměstnanec i zaměstnavatel, přičemž pojistné hrazené zaměstnancem z jeho mzdy odvádí za zaměstnance zaměstnavatel, a to i bez jeho souhlasu. V předmětné věci byly na účet žalované vyplaceny peněžní prostředky představující pojistné hrazené jednotlivými zaměstnanci ve výši 4,5 % z vyměřovacího základu, které bylo strženo zaměstnavatelem z hrubé mzdy zaměstnanců. Zaměstnavatel v tomto případě působí pouze jako tzv. „zúčtovací místo“, ze kterého jsou jednotlivé platby zdravotního pojištění strženy z hrubé mzdy jednotlivých zaměstnanců odvedeny zdravotní pojišťovně. Peněžní prostředky odvedené dlužnicí na účet žalované nebyly součástí majetkové podstaty dlužnice, nýbrž se jednalo o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž hrubé mzdy bylo pojistné určeno a následně strženo. Samotná pohledávka zdravotní pojišťovny představující pojistné hrazené ze mzdy zaměstnanců vznikla pojišťovně za zaměstnanci dlužnice, nikoliv za zaměstnavatelem - dlužnicí. Tuto pohledávku žalované za zaměstnanci dlužnice měla dlužnice (jako tzv. „zúčtovací místo“) pouze strhnout z hrubé mzdy zaměstnanců v odpovídající výši a odvést ji na účet žalované. Soud prvního stupně dovodil, že ta část pojistného odpovídající výši 4,5 %

z vyměřovacího základu, představující platbu pojistného na veřejné zdravotní pojištění, kterou zaměstnavatel strhne z hrubé mzdy zaměstnance a následně ji odvede zdravotní pojišťovně, tedy tvoří aktiva patřící do majetkové podstaty dlužnice, když se jedná o část hrubé mzdy zaměstnance, a logicky tak odvody (platbami) zdravotního pojištění zaměstnance nemohlo dojít k poškození věřitelů dlužnice. Soud prvního stupně proto uzavřel, že dlužnice odvedením pojistného za zaměstnance nepoškodila žádného ze svých věřitelů ani žádného svého věřitele nezvýhodnila, a žalobou napadené právní úkony tudíž nejsou neúčinné. K argumentaci žalobce blíže označenými rozhodnutími Nejvyššího soudu (v nichž se Nejvyšší soud zabýval charakterem peněz jako věci druhově určené a otázkou, kdo je majitelem peněžních prostředků uložených na bankovním účtu) soud prvního stupně uvedl, že závěry Nejvyššího soudu v těchto rozhodnutích se „v poměrech odpůrcí žaloby“ neuplatní, z hlediska odpůrcí žaloby jsou irelevantní, neboť v této věci je podstatné, z jakého titulu byly tyto peněžní prostředky odvedeny na účet žalované. Podle soudu prvního stupně nelze v daném případě aplikovat ani závěry formulované v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sen. zn. 102 VSPH 853/2016 a sen. zn. 104 VSPH 791/2016, jichž se žalobce v podané žalobě rovněž dovolával, v nichž odvolací soud dospěl k závěru, že vyplacené pojistné za zaměstnance po zahájení insolvenčního řízení je neúčinný právní úkon podle § 111 IZ, přičemž se na daný případ neuplatní žádná z výjimek zakotvených v § 111 odst. 2 IZ. Podle soudu tato rozhodnutí řeší věci po skutkové stránce odlišné, když se jednalo o dlužníka, jehož úpadek byl řešen konkursem a pojistné bylo odvedeno, přestože nebyly vyplaceny mzdy a v majetkové podstatě nebyl dostatek finančních prostředků, v nyní projednávané věci je však situace jiná, neboť úpadek dlužnice je řešen reorganizací, dlužnice vyplatila svým zaměstnancům mzdy za měsíc duben a zároveň odvedla z hrubé mzdy zaměstnanců pojistné na veřejné zdravotní pojištění, které jsou povinni hradit zaměstnanci, přičemž majetková podstata tyto odvody umožňovala. Soud zdůraznil, že v případě řešení úpadku dlužníka formou reorganizace je důležité, aby byl zachován chod společnosti (dlužnice), k čemuž patří „udržení“ zaměstnanců, kterým musí zaměstnavatel vyplatit mzdy a odvést další platby vyžadované zvláštními právními předpisy. Jak soud prvního stupně dále uvedl, Vrchní soud v Praze v uvedených rozhodnutích dospěl k závěru, že na právní úkon dlužníka se neuplatní žádná z výjimek uvedených v ustanovení § 111 odst. 2 a 3 IZ a dlužník se neodvedením pojistného za své zaměstnance nemůže dopustit trestného činu, pokud majetková podstata neumožňovala vyplacení mzdy zaměstnancům, nezabýval se však charakterem povinnosti hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění, přesto, že veřejnoprávní předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění jasně rozlišují, kdo je povinen hradit pojistné, konkrétně z jakých peněžních prostředků je pojistné hrazeno, a kdo toto pojistné zdravotní pojišťovně odvádí. Soud prvního stupně proto žalobu v celém rozsahu zamítl. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil odkazem na ustanovení § 163 IZ a § 142 odst. 1 o. s. ř., a žalované, která měla ve věci plný úspěch, přiznal náhradu nákladů řízení, představující náklady právního zastoupení celkem ve výši 12.342 Kč.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, v němž soudu prvního stupně vytýká, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, dále že nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem, a že dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním. Odvolatel namítá, že dlužnice uhradila z majetkové podstaty po zahájení insolvenčního řízení pohledávku žalované, která vznikla před zahájením řízení (a tedy logicky i před úpadkem), přičemž toto jednání mu však zakazuje ustanovení § 111 odst. 1, věta poslední IZ. Platby (realizované dlužnicí) přitom nesplňují zákonem stanovené výjimky (§ 111 odst. 2 IZ), jichž se netýká omezení dlužnice v nakládání s majetkovou podstatou, a jsou tak právními úkony, jež dlužnice učinila v rozporu s omezeními stanovenými v § 111 IZ. Odvolatel má proto za to, že uvedené platby jsou podle ustanovení § 111 odst. 3 IZ vůči věřitelům neúčinné. Podle odvolatele není správný závěr soudu

prvního stupně, že v dané věci nelze aplikovat jím označená rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Poukázal přitom na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, která uvádí, že předpokladem trestní odpovědnosti konkrétní osoby za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociálním zabezpečení a podobné povinné platby podle ustanovení § 241 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku je, aby zaměstnavatel svým zaměstnancům z hrubé mzdy skutečně srazil příslušné částky na povinné odvody, aniž by je dále odvedl. Stejně tak podle komentářové literatury se ustanovení § 241 odst. 1 nevztahuje na tu část pojistného na sociální zabezpečení (včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) a pojistného na zdravotní pojištění, které platí v zákonem stanovené výši přímo zaměstnavatel (organizace či malá organizace) jako poplatník pojistného na sociální zabezpečení a u pojistného na zdravotní pojištění. Trestní sankce hrozí tedy právě a jen za tu část pojistného, jež se odvádí za zaměstnance, která byla sražena z jeho mzdy. Odvolatel poukázal na to, že mzda a pojistné na zdravotní pojištění jsou pohledávky z odlišných právních titulů, když rovněž jejich prioritní postavení dané insolvenčním zákonem je odlišné, mzdy se uspokojují bez ohledu na to, kdy vznikly, kdykoli po rozhodnutí o úpadku, zatímco pojistné na veřejné zdravotní pojištění je uspokojováno kdykoliv po rozhodnutí o úpadku jen v případě, vzniklo-li po rozhodnutí o úpadku. Není tedy podstatné, zda majetková podstata umožňuje či neumožňuje úhradu pojistného či mzdy, podstatné je, že pojistné vzniklé před rozhodnutím o úpadku v souladu s ustanovením § 111 IZ nemá být hrazeno, zatímco mzdy v souladu s ustanovením § 169 odst. 1 písm. a) IZ ano. Z hlediska posouzení (ne)účinnosti právních úkonů dlužníka je podle odvolatele irelevantní rovněž způsob řešení dlužníkovy úpadku, relevantní je pouze hrazení „předúpadkových“ závazků v rozporu s ustanovením § 111 IZ. K tomu odvolatel dále odkázal na ustanovení § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že práva zakotveného v tomto ustanovení se mu zjevně nedostalo. K závěru soudu prvního stupně, že peněžní prostředky, jež byly v daném případě odvedeny dlužnicí na účet žalované, nebyly součástí majetkové podstaty dlužnice, nýbrž se jednalo o peněžní prostředky zaměstnanců, odvolatel namítl, že žádný právní předpis nestanoví, že uvedené prostředky nejsou v majetku a dispozici zaměstnavatele - v daném případě dlužnice, není pro ně stanoven žádný zvláštní režim. Odporované platby nebyly provedeny z prostředků zaměstnanců, nýbrž z účtu dlužnice. Podle odvolatele je podstatná skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jedině majitel účtu má pohledávku z účtu u peněžního ústavu. Peněžní prostředky zaplacené dlužnicí na účet žalované tedy nemohly být peněžními prostředky zaměstnanců, jak soud prvního stupně nesprávně dovodil, ale zcela logicky byly součástí majetkové podstaty dlužnice. Podle odvolatele neobstojí ani závěr soudu, že pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance je pohledávkou zdravotní pojišťovny za zaměstnanci dlužnice, a nikoliv pohledávkou zdravotní pojišťovny za dlužnicí. Tento výklad považuje odvolatel za zcela rozporný s obecně přijímaným a judikovaným výkladem povinností (závazků) daných příslušnými „veřejnými“ předpisy (tj. zákonem o pojistném a zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů). U jednání odvolacího soudu pak odvolatel poukázal na závěry odvolacího Vrchního soudu v Olomouci v jeho rozsudcích v obdobných věcech. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl.

4. Žalovaná odkázala na argumentaci, uplatněnou v řízení před soudem prvního stupně, a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.
5. Odvolací soud konstatuje, že v této věci je třeba postupovat podle zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) ve znění účinném od 1. 12. 2017 (dále jen „IZ“), s tím, že právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány (srov. Čl. II. bod. 1., Přejímaná ustanovení, zákona č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení

/insolvenční zákon/, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony), a dále podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále také jen „o. s. ř.“, srov. čl. II., Přechodná ustanovení zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

6. Podle ustanovení § 7 IZ, *nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení, použijí se pro insolvenční řízení a pro incidenční spory přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu* (dále jen „o. s. ř.“) *týkající se sporného řízení, a není-li to možné, ustanovení zákona o zvláštních řízeních soudních; ustanovení týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce se však použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně tento zákon odkazuje.*
7. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a odst. 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Vady uvedené v ustanovení § 212a odst. 5 o. s. ř. se z obsahu spisu nepodávají.
8. V přezkoumávané věci bylo řízení zahájeno žalobou, došlou soudu dne 9. 5. 2017, jíž se žalobce jako insolvenční správce dlužnice - v té době označené obchodní firmou OKD, a. s., domáhá určení neúčinnosti v žalobě blíže specifikovaných plateb dlužnice ve prospěch žalované, představující pojistné na veřejné zdravotní pojištění za měsíc duben 2016, s odkazem na tvrzení, že tyto platby byly učiněny v rozporu s omezeními stanovenými v § 111 IZ, neboť dlužnice tyto platby uskutečnila dne 19. 5. 2016, tj. po zahájení insolvenčního řízení, přičemž tyto platby nesplňují výjimky stanovené v § 111 odst. 2 IZ. Současně se domáhá i vydání plnění z těchto neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty dlužnice. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a navrhla její zamítnutí. Potvrdila, že dlužnice jí uhradila částku celkem ve výši 655.722 Kč, podle žalované však tato skutečnost sama o sobě neznamena, že by takto svým majetkem nakládala nad rámec omezení stanoveného insolvenčním zákonem, tj. nad rámec zachování běžného provozu svého podniku. Výše dlužnicí uhrazených pohledávek neodůvodňuje ani závěr o tom, že by jejich úhrada vedla k podstatnému zmenšení jejího majetku. V rámci procesní obrany proti žalobě žalovaná namítla, že výjimka daná v ustanovení § 111 odst. 2 IZ dlužníkovi umožňuje provozovat i po podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení svůj podnik; insolvenční zákon tak jednak předchází nebezpečí vzniku škody na budoucí majetkové podstatě dlužníka, jednak zohledňuje, že insolvenční návrh může být zamítnut, a tím omezuje dopady zahájení insolvenčního řízení do sféry dispozice dlužníka s majetkem „na míru přesahující obvyklé hospodaření dlužníka“. Žalovaná poukázala na to, že Vrchní soud v Praze v rozhodnutí ze dne 16. 2. 2016 sen. zn. „VSPH“ 853/2016, jímž žalobce argumentoval, jednoznačně konstatoval, že v daném konkrétním případě šlo o situaci, kdy stav majetkové podstaty umožňoval uhrazení toliko některých pohledávek za podstatou a pohledávek jim na roven postavených pouze za předpokladu, že lze důvodně předpokládat plnou úhradu všech zbývajících pohledávek dle ustanovení § 168 a § 169 IZ, takové důvody však žalobce v daném případě neosvědčil. Rovněž namítla, že pohledávky z titulu dlužného pojistného nemají svůj základ v občanskoprávních ani v obchodněprávních vztazích, nýbrž vychází ze speciální právní úpravy dané zákonem č. 48/1997 Sb. a zákonem č. 592/1992 Sb., a zvláštní charakter této platby vyplývá také ze skladby pojistného, neboť zaměstnavatel odvádí část pojistného za své zaměstnance i část pojistného, kterou je povinen hradit zaměstnanec, srážkou ze zaměstnancovy mzdy i bez jeho souhlasu. Způsob úhrady pojistného na všeobecné zdravotní pojištění je upraven kogentně zákony o zdravotním pojištění, tj. zákony č. 592/1992 Sb., a č. 48/1997 Sb., což vylučuje jinou možnost úhrady pojistného, takže „daný případ“ se řídí zvláštní právní úpravou.

9. Je třeba především uvést, že soud prvního stupně učinil na základě provedených důkazů správná a úplná skutková zjištění, a odvolací soud proto pro stručnost na tato skutková zjištění v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně zcela odkazuje.
10. Podle ustanovení § 111 IZ, *nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžitě závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem* (odstavec 1). Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení brožící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jim postavených na roven (§ 169); tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné (odstavec 2). Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu (odstavec 3).
11. Podle ustanovení § 235 IZ, *neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvyhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovu opomenutí* (odstavec 1). Neúčinnost dlužnických právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužnickým právním úkonům (dále jen „odpůřčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak (odstavec 2).
12. Podle ustanovení § 237 odst. 1 IZ, *povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů mají osoby, v jejichž prospěch byl neúčinný právní úkon učiněn nebo které z něho měly prospěch*.
13. Podle ustanovení § 239 IZ, *odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozicními oprávněními, a to odpůřčí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty. Jestliže v době zahájení insolvenčního řízení probíhá o téže věci řízení na základě odpůřčí žaloby jiné osoby, nelze v něm až do skončení insolvenčního řízení pokračovat* (odstavec 1). Rozhodne-li o tom věřitelský výbor, podá insolvenční správce odpůřčí žalobu vždy. Nejsou-li v majetkové podstatě peněžní prostředky potřebné ke krytí nákladů na podání odpůřčí žaloby a vedení incidenčního sporu, může insolvenční správce podmínit podání odpůřčí žaloby nebo další vedení incidenčního sporu tím, aby mu věřitelé poskytli na úhradu těchto nákladů přiměřenou zálohu. Skončí-li incidenční spor úspěchem insolvenčního správce, mohou věřitelé, kteří zálohu poskytli, požadovat její náhradu jako pohledávku za majetkovou podstatou (odstavec 2). Insolvenční správce může podat odpůřčí žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůřčí nárok zanikne (odstavec 3). Dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do majetkové podstaty právní mocí rozhodnutí, kterým bylo odpůřčí žalobě vyhověno. Tím není dotčeno právo insolvenčního správce v případě, že šlo o peněžitě plnění nebo že má jít o peněžitou náhradu za poskytnuté plnění, požadovat odpůřčí žalobou vedle určení neúčinnosti dlužníkovu právního úkonu i toto peněžitě plnění nebo peněžitou náhradu plnění. Vylučovací žaloba není přípustná (odstavec 4).
14. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že žaloba byla podána aktivně legitimovaným insolvenčním správcem (§ 239 IZ) vůči pasivně legitimované žalované, v jejíž prospěch byly podle tvrzení v žalobě odporované právní úkony (jednání) učiněny, ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku, tedy včas.
15. V přezkoumávané věci založil soud prvního stupně své zamítavé rozhodnutí na závěru, že zaplacením pojistného za zaměstnance dlužnice za měsíc duben 2016 došlo ke splnění závazku

zaměstnanců, jako jedné ze skupiny plátců pojistného (kterými jsou zaměstnavatelé, zaměstnanci a stát), vůči zdravotní pojišťovně, jenž byl pouze plněn prostřednictvím zaměstnavatele (tzv. „zúčtovací místo“), nikoliv k uhrazení pohledávky pojišťovny za dlužníky, a proto zaplacením pojistného nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužnice ani ke zvýhodnění žalované jako věřitelky dlužnice. Podle dalšího závěru soudu prvního stupně, peněžní prostředky odvedené na účty žalované nebyly součástí majetkové podstaty dlužnice, neboť se jednalo o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž hrubé mzdy bylo pojistné určeno a následně strženo.

16. S těmito závěry soudu prvního stupně odvolací soud nesouhlasí.
17. Podle ustanovení § 4 ZVZP, *plátcí pojistného zdravotního pojištění jsou: a) pojištěnci uvedení v § 5, b) zaměstnavatelé, c) stát.*
18. Podle ustanovení § 5 písm. a) věty před středníkem ZVZP, *pojištěnec je plátcem pojistného, pokud je zaměstnancem.*
19. Podle ustanovení § 6 věty první ZVZP, *zaměstnavatel je plátcem pojistného za své zaměstnance s výjimkou zaměstnanců, kteří postupují podle § 8 odst. 4.*
20. Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) ZVZP, *pojistné se platí zdravotní pojišťovně, u které je pojištěnec pojištěn. Povinnost platit pojistné vzniká pojištěnci dnem nástupu zaměstnance do zaměstnání.*
21. Podle ustanovení § 9 odst. 2 ZVZP, *pojistné za zaměstnance hraadí z jedné třetiny zaměstnanec, ze dvou třetin zaměstnavatel.*
22. Podle ustanovení § 2 odst. 1 ZPVZP, *výše pojistného činí 13,5 % z vyměřovacího základu za rozhodné období.*
23. Podle ustanovení § 5 ZPVZP (ve znění účinném od 1. 1. 2010), *zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance. Současně odvádí i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance (odstavec 1). Pojistné podle odstavce 1 se platí za jednotlivé kalendářní měsíce a je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce (odstavec 2). Pojistné se odvádí na účet Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky nebo jiné zdravotní pojišťovny provádějící všeobecné zdravotní pojištění (dále jen „příslušná zdravotní pojišťovna“), u níž je pojištěnec pojištěn (odstavec 3).*
24. Nutno zdůraznit, že povinnost zaměstnavatele odvádět pojistné na veřejné zdravotní pojištění jako jeho plátce, a to i v té části pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, ukládá zákon, tj. shora citované ustanovení § 5 odst. 1 ZPVZP a § 6 ve spojení s § 2 odst. 2 ZVZP, přímo zaměstnavateli, nikoli zaměstnanci. Pohledávka zdravotní pojišťovny, představující právo na zaplacení pojistného na veřejné zdravotní pojištění, je tedy pohledávkou pojišťovny přímo za zaměstnavatelem, nikoliv za zaměstnancem (srov. např. důvody v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016 sp. zn. 2 Ads 303/2015). Je-li pohledávka pojišťovny na placení pojistného na zdravotní pojištění pohledávkou vůči zaměstnavateli a nikoli vůči zaměstnanci, je pak podle přesvědčení odvolacího soudu nerozhodné, kterou část pojistného na veřejné zdravotní pojištění ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 ZVZP dlužnice v daném případě plnila.
25. Úvaha soudu prvního stupně, že peněžní prostředky, jež byly odvedeny dlužnicí na účet žalované, nebyly součástí majetkové podstaty dlužnice, nýbrž se jednalo o peněžní prostředky jednotlivých zaměstnanců, z jejichž hrubé mzdy bylo pojistné strženo, neobstojí.
26. Zaměstnanec má vůči zaměstnavateli pouze nárok na mzdu (plat nebo náhradu mzdy nebo platu), tedy právo na vyplacení mzdy, a teprve vyplacením mzdy nabývá do svého vlastnictví

peněžní prostředky představující tuto mzdu. Jinak řečeno, zaměstnanec má vůči zaměstnavateli pohledávku splatnou po vykonání práce, nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na mzdu nebo plat nebo některou jeho složku (§ 141 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů) - k tomu odvolací soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky např. ze dne 15. 1. 2015 sp. zn. 21 Cdo 403/2014 (uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 117/2017), ze dne 19. 2. 2013 sp. zn. 21 Cdo 3330/2011 (uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 56/2013), ze dne 29. 11. 2012 sp. zn. 22 Cdo 3708/2010 (jež je dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu) a dále na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 1965 sp. zn. 8 Co 558/65 (uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 8/1966).

27. Podle ustanovení § 205 odst. 1 IZ platí, že v případě dlužnického návrhu náleží do majetkové podstaty dlužníka majetek, který mu patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení (v případě věřitelského návrhu k okamžiku, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku – srov. § 205 odst. 2 IZ), jakož i majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení, tj. v poměrech projednávané věci ke dni 3. 5. 2016, resp. po tomto datu. Není přitom pochybnosti o tom, že dlužnice plnila pojistné z účtů, jež pro ni vedly bankovní ústavy, a tedy ze svých prostředků (tj. pohledávek vůči bankám, které vůči nim měla k datu 19. 5. 2016).
28. Odvolací soud uzavírá, že v přezkoumávané věci dlužnice právní úkon (jednání) spočívající v plnění peněžité povinnosti podle shora citovaných veřejnoprávních předpisů, tj. placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění dne 19. 5. 2016, učinila poté, co již nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení (dne 3. 5. 2016), nepochybně tedy za trvání omezení dopadajících na tyto úkony podle ustanovení § 111 odst. 1 IZ, podle něhož tak byla dlužnice oprávněna plnit peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení (dlužné pojistné za měsíc duben 2016) jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem. Projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, je právním úkonem, jelikož jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh (závazek), a lze mu tak odporovat (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 2. 2014 sp. zn. 29 Cdo 677/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 60/2014). Pro věcné posouzení úkonů napadených odpůřčí žalobou je pak splněna i další podmínka, tedy že následně (dne 9. 5. 2016) byl zjištěn úpadek dlužnice (srov. závěry např. v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29. 2. 2016 sen. zn. 29 NSČR 67/2014, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 62/2017).
29. S ohledem na tento závěr se odvolací soud dále zabýval otázkou, zda provedené platby lze podřadit pod některou z výjimek z omezení dispozice s majetkem majetkové podstaty podle ustanovení § 111 odst. 2 IZ.
30. Jako první je v ustanovení § 111 odst. 2 IZ upravena výjimka z omezení dlužníka v nakládání s majetkovou podstatou představující „úkony nutné ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy“. Insolvenční zákon nerozvádí, o jaké předpisy se jedná, pouze odkazuje na ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a státní báňské správě. Vrchní soud v Praze z tohoto odkazu dovodil, že se jedná o předpisy stanovující povinnosti vázící se ke specifickému charakteru činnosti konkrétního dlužníka, nikoliv „o předpisy stanovující povinnosti, jež pravidelně dopadají na všechny podnikatele“ (srov. závěry v rozhodnutích sen. zn. 102 VSPH 853/2016 a sen. zn. 104 VSPH 791/2016, na které je odkazováno v žalobě). S tímto závěrem odvolací soud souhlasí, stejně jako s argumentací, podle níž pokud pro úhradu nároků na veřejné zdravotní pojištění insolvenční zákon obsahuje speciální úpravu ve svém ustanovení § 168 odst. 2 písm. e), jeho úhrada pod tuto

výjimku nespadá (pokud by spadala, nebylo by třeba speciální úpravy). Podle odvolacího soudu se uvedená výjimka na platby veřejného zdravotního pojištění nevztahuje.

31. Další výjimku z omezení představuje plnění peněžitého závazku, které lze podřadit pod „provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření“. Podle stávající judikatury (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014 sen. zn. 102 VSPH 418/2013) je dlužník i po zahájení insolvenčního řízení oprávněn nadále provozovat podnik, zajišťovat jeho chod a za tím účelem plnit peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení, neboť provoz podniku není možný bez vytvoření *nezbytných podmínek*, tedy bez možnosti úhrady materiálu, energií a služeb s provozem spojených. Takovými nezbytnými podmínkami provozu podniku jsou podle odvolacího soudu pravidelné dodávky plnění, která jsou nutná k zachování chodu podniku, bez nichž by jeho provozování *bylo obroženo nebo zmařeno* (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 9. 2015 sen. zn. 104 VSPH 498/2015). Placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění není nezbytné pro zachování chodu podniku (nyní závodu, srov. ust. § 502 zák. č. 89/2012 Sb.), bez kterého by se provoz podniku dlužnice zastavil a dále by nemohl vytvářet příjem na úhradu pohledávek jejích věřitelů. Ani tato výjimka z omezení se na odporované úkony nevztahuje.
32. Skutečnost, že úpadek dlužnice je řešen reorganizací, je v této souvislosti nerozhodná. Ostatně dlužnici nic nebránilo, pokud zamýšlela řešit své splatné závazky reorganizací, aby ji s jejich věřiteli předjedнала a společně s insolvenčním návrhem předložila soudu reorganizační plán, ve kterém by byly řešeny i již vzniklé a splatné pohledávky na veřejném zdravotním pojištění. Další možností selektivního plnění splatných závazků poté, co nastanou účinky zahájeného insolvenčního řízení, je vyžádání si souhlasu insolvenčního soudu s jejich úhradou, přičemž možnost vyžádat si takový souhlas má i věřitel (srov. § 111 odst. 3 IZ).
33. Z povahy odporovaných úkonů vyplývá, že další výjimky z omezení dle § 111 odst. 1 IZ (úkon k odvrácení hrozící škody, plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí) se na danou věc nevztahuje.
34. Vzhledem k tomu, že nárok žalované vznikl před zahájením insolvenčního řízení dlužnice, tedy přede dnem 3. 5. 2016, nelze jej hodnotit jako pohledávku za majetkovou podstatou dle § 168 odst. 2 písm. e) IZ., na jejíž uspokojení se omezení dle ustanovení § 111 odst. 1 IZ rovněž nevztahuje.
35. K obraně žalované, že odvedením pojistného nedošlo k nikoli zanedbatelnému zmenšení majetku (jak předpokládá ustanovení § 111 odst. 1 IZ), odvolací soud dodává, že ustanovení § 111 odst. 1 IZ je třeba vykládat tak, že se v něm rozlišuje mezi nakládáním s majetkovou podstatou a majetkem, který do ní náleží - s tím, že pak stanoví výjimku ze zákazu nakládat s majetkovou podstatou a majetkem do ní náležejícím v případě, nejde-li o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení (věta první), a plněním peněžitých závazků vzniklých před zahájením insolvenčního řízení (věta druhá), na které tato výjimka (podle věty první) nedopadá.
36. Odvolací soud proto dále uzavírá, že dlužnice odporovanými úkony porušila zákaz dle ustanovení § 111 odst. 1 IZ, aniž by její jednání bylo možno podřadit pod některou z výjimek dle ustanovení § 111 odst. 2 IZ. Odporované platby veřejného zdravotního pojištění jsou tak ve smyslu ustanovení § 111 odst. 3 IZ vůči věřitelům dlužnice neúčinné a žalovaná, v jejíž prospěch byly tyto platby učiněny, je povinna přijatá plnění vydat do majetkové podstaty dlužnice (ust. § 237 odst. 1 IZ).

37. Z výše uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. až VII. změnil, jak uvedeno ve výrocích I. až VII. tohoto rozsudku.
38. Žalobci, který byl v řízení před soudem prvního stupně úspěšný, bylo podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 2 o. s. ř. přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, představující náklady právního zastoupení. Žalobce byl zastoupen advokátem, který v řízení před soudem prvního stupně učinil celkem pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 10. 7. 2017 na výzvu soudu, vyjádření ze dne 21. 8. 2017 na výzvu soudu a účast u jednání v řízení před soudem prvního stupně dne 8. 2. 2018 - § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „advokátní tarif“), za něž mu náleží odměna ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. c/ advokátního tarifu), tj. 15.500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 1.500 Kč. Advokát žalobce účtoval také náhradu cestovních výdajů v souvislosti s cestou konanou osobním automobilem k jednání soudu dne 8. 2. 2018 z Brna do Ostravy a zpět celkem ve výši 2.134,60 Kč (při průměrné spotřebě 7,4 l na 100 km, ceně pohonných hmot podle § 4 písm. c/ vyhl. č. 463/2017 Sb. ve výši 29,80 Kč za jeden litr, sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel podle § 1 písm. b/ téže vyhlášky ve výši 4 Kč za jeden kilometr jízdy a počtu celkem ujetých kilometrů 344), a náhradu za promeškaný čas za celkem osm půlhodin po 100 Kč (§ 14 advokátního tarifu), tj. 800 Kč. K částce ve výši 19.934,60 Kč dále patří náhrada za daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) ve výši 21 %, tj. částka 4.186,30 Kč, takže částka nákladů řízení před soudem prvního stupně, na kterou má žalobce právo, činí 24.120,90 Kč.
39. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy podle výsledku odvolacího řízení byl žalobce úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů i této fáze soudního řízení. Žalobce byl i v odvolacím řízení zastoupen advokátem, jemuž náleží za dva úkony právní služby (podání odvolání a účast u jednání odvolacího soudu dne 10. 7. 2018) odměna ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. c/, § 11 odst. 1 písm. k/ a g/ advokátního tarifu), tj. 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 600 Kč. Advokát žalobce účtoval dále náhradu cestovních výdajů ve výši 980,40 Kč za cestu k jednání odvolacího soudu dne 10. 7. 2018, kterou nárokoval pouze ve výši jedné poloviny, neboť v týž den proběhlo u odvolacího soudu další jednání, tj. v částce 490,20 Kč (při průměrné spotřebě 7,4 l pohonných hmot na 100 km, ceně pohonných hmot podle ustanovení § 4 písm. c/ vyhl. č. 463/2017 Sb. ve výši 29,80 Kč za jeden litr, sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidel ve výši 4 Kč za jeden kilometr jízdy podle § 1 písm. b/ uvedené vyhlášky a počtu celkem ujetých kilometrů 158), a náhradu za promeškaný čas za celkem čtyři půlhodiny (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu), s tím, že tuto nárokoval rovněž ve výši jedné poloviny, tj. 200 Kč. K částce ve výši 7.490,20 Kč náleží rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) ve výši 21 %, tedy částka 1.572,90 Kč, takže náklady odvolacího řízení představují 9.063,10 Kč.
40. Lhůtu k plnění a platební místo pro úhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů odvolací soud určil dle § 160 odst. 1 věty první a § 149 odst. 1 o. s. ř.
41. Vzhledem k tomu, že soud vyhověl žalobě žalobce, který je v tomto řízení osvobozen od soudního poplatku (ust. § 11 odst. 2 písm. o/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění - dále jen „zákon o soudních poplatcích“) je povinna zaplatit poplatek za řízení před soudem prvního stupně i za odvolací řízení žalovaná, která nemá proti žalobci právo

na náhradu nákladů řízení a není v řízení od poplatku osvobozena /ust. § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích - srov. závěry v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 3. 2017 č. j. 42 ICm 3211/2016, 104 VSPH 777/2016-19 (KSCB 27 INS 10317/2016)/. Odvolací soud proto uložil žalované povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na zahájení řízení dle položky 13, písm. d) a za odvolání podle položky 22, bod 11., položky 4, bod 1., písm. c) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, na účet Krajského soudu v Ostravě, a to ve lhůtě dle § 160 odst. 1 věty první o. s. ř. (ust. § 13 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti výrokům I. až VII. tohoto rozhodnutí **je** přípustné dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti výrokům VIII. až X. tohoto rozhodnutí **není** přípustné dovolání (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Tento rozsudek se považuje za doručený okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku; účastníkům se však také doručuje i zvláštním způsobem, přičemž lhůta k podání dovolání začíná běžet ode dne zvláštního doručení rozhodnutí.

Olomouc 10. července 2018

JUDr. Věra Vyhlídalová v. r.
předsedkyně senátu